

УДК 649.1

Олег ПРОЦІВ

ДІЯЛЬНІСТЬ ГРОМАДСЬКИХ МИСЛИВСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У СНЯТИНСЬКОМУ ПОВІТІ

Розглянуто діяльність громадських мисливських організацій у Снятинському повіті кінця XIX — початку XX століття. Досліджено їхній вплив на організацію мисливського господарства на території Снятинського повіту. Описано статут Снятинського мисливського товариства та його діяльність при організації мисливського господарства на території повіту. Висвітлено роль Краківського крайового рибальського товариства на розвиток рибного господарства Снятинщини.

Ключові слова: Снятин, Галичина, мисливство, полювання, законодавство, рибальство.

© О. ПРОЦІВ, 2017

ISSN 1028-5091. Народознавчі зошити. № 4 (136), 2017

Практично будь-яка професійна діяльність людини потребує об'єднання з метою відстоювання власних інтересів через вплив на органи влади та лобювання корисних для певної професійної групи законів тощо. Мисливці завжди були, є і, напевно, в подальшому залишаться вищою суспільною стратою, саме тому їм вдається ефективно відстоювати власні інтереси.

У 1876 р. розпочинає свою діяльність «Галицьке мисливське товариство», яке впливає на мисливство всієї Галичини [1, с. 178—181]. Практично у всіх 74-х повітах Галичини були організовані філії цього мисливського товариства. Його представники (делегати) розподіляли повіт на ділянки, на яких вони здійснювали нагляд за мисливством. Історія зберегла імена членів товариства, які репрезентували його у Снятинському повіті. У 1883 р. громадський нагляд у Снятинському та Косівському повітах представляли Петро Хітш та Станіслав Брочинський [8, с. 100—101]. У 1907 р. керівництво Снятинською філією обіймав доктор Вернер, якому преса дала таку характеристику: «Він відноситься до людей, які не лише полюють, але намагають причинитись до збільшення поголів'я дичини» [9, с. 209—210]. Одночасно він був також і керівником Снятинського мисливського товариства. Членами Галицького мисливського товариства у 1897 р. були Стефан Мойса-Росохацький (землевласник зі Снятина), Володимир Загурський (землевласник з Джурова), Йозеф Целецький (орендар землі з Заболотова) [13, с. 21]. У 1908 р. керівником Снятинської філії Галицького мисливського товариства стає Міхал Мойса-Росохацький, заступником обрано Володимира Барбашевського.

Для ефективного нагляду за мисливством члени філії поділили між собою нагляд за мисливством у гмінах повіту. Так, Міхал Мойса-Росохацький контролював ведення мисливства у Хлібичині, Демичі, Джурові, Лінеці, Келихові, Рудниках, Трійці, Тростянці, Тулукові і Заболотові; В. Барбашевський — у Будиліві, Карлові, Красноставцях, Кулачківцях, Микулинцях, Підвисокій, Потічку, Русові, Снятині, Стецівці, Тулукові, Усті, Відиніві; Здіслав Чайковський — у Альбінівці, Белелуї, Ганьківцях, Любківцях, Олешкові, Орелці, Вовчківцях, Задубровцях, Зібранівці; Леон Теодорович — у Барцзові, Друкасимові, Княжому, Новосіллях, Попельниках, Рожневі, Тучапах, Затуччі.

Щоб впливати на раціональне та ефективне ведення мисливського господарства вже на перших

зборах цього колективу було ухвалено рішення про звернення до старости повіту щодо реєстрації філії та з вимогою прийняття відповідних управлінських рішень для ефективного ведення мисливства у повіті.

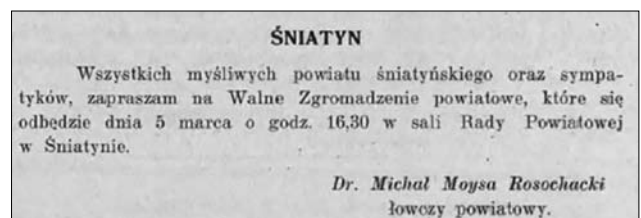
Слід відмітити, що було досягнуто порозуміння з Галицьким намісництвом щодо необхідності проведення консультацій між старостою та делегатом товариства у повіті при вирішенні питань мисливства [2, с. 216—222]. Також на зборах було прийняте рішення про звернення до всіх власників мисливських господарств Снятинського повіту з вимогою точного виконання положень мисливського закону, ефективного ведення мисливського господарства, оскільки у Снятинському повіті були «сприятливі кліматичні та географічні умови. Від імені Галицького мисливського товариства нагадували, щоб власник старався збільшити популяцію дичини шляхом боротьби з хижаками та шкідливими тваринами, браконьерством, через підгодівлю дичини, дотримання термінів полювання. Все це планувалось здійснювати завдяки контактами з делегатом товариства. Товариство взяло на себе зобов'язання — давати поради у галузі мисливства, допомагати реалізовувати м'ясо дичини, закуповувати яйця пернатих та по можливості організувати акліматизацію інших видів дичини. При необхідності про проблеми мисливського господарства слід було повідомляти старості повіту для їх вирішення. Лише спільна праця всіх зацікавлених у розвитку мисливства матиме відповідний ефект» [12, с. 201].

У 1914 р. у Снятинському повіті членами Галицького мисливського товариства були Лешек Банківський, Антоній Тесар, Здіслав Чайковський та Міхал Кшивецький з Заболотова, Казимир Бромірський з Тростянця, Зигмунт Гронзевич з Снятина, Міхал Мойса-Росохацький з Рудників, Леон Теодорович з Новоселиці. Крім перерахованих фізичних осіб до Галицького мисливського товариства входило «Мисливське товариство Снятин» [25, с. 55].

З розпадом Австро-Угорської імперії Галицьке мисливське товариство реорганізувалось. Новій владі — Другій Речі Посполитій — не сподобалась назва «Галицьке» і, щоб затерти українську ідентифікацію, його переіменували на «Малопольське мисливське товариство». На засідання Малопольського мисливського товариства 10 вересня 1923 р. було обрано делегатів зі Снятинського повіту: Міхал Мойса-

Росохацький та Ярузельський [28, с. 159], а у 1927 р. у Снятинському повіті знову було обрано доктора Міхала Мойса-Росохацького [38, с. 60]. У 1925 р. до Малопольського мисливського товариства було прийнято Стефана Богдановича з села Джурова [27, с. 158], а на зборах Малопольського мисливського товариства 3 вересня 1925 р. додатково були прийняті Казимир Богданович з Джурова, Здіслав Добек з Трійці, Еміль Голчевський з Снятина, Йозеф Ярузельський з Княжого, Ігнацій Пелецький з Лінець, Тадеуш Теодорович з Потічка [30, с. 158]. У 1929 р. членами товариства були доктор Міхал — Мойса-Росохацькі, Йозеф Ярузельський, Здіслав Чайковські [21, с. 203; 23, с. 258—261].

27 червня 1934 р. на нараді Малопольського мисливського товариства делегатами товариства у Снятинському повіті були призначені Здіслав Чайковський з Задубровичів, Войцех Ярузельський з Вовчківців, барон Міхал — Мойса-Росохацькі з Рудників [22, с. 178—179]. Також на засідання Малопольського мисливського товариства 13 лютого 1937 р. керівником Снятинської філії Малопольського мисливського товариства було призначено Міхала — Мойса-Росохацького, а заступником — Титуса Ковальця [29, с. 51—53], а членами філії обрано майора Лешка Банківського, доктора, старшого ветеринарного лікаря Снятинського повіту, пенсіонера, бывшего директора канцелярії у Заболотіві Адольфа Стефана [14, с. 23]. Остання згадка про діяльність Снятинської філії Малопольського мисливського товариства з'явилась в оголошенні про намір проведення загальних зборів товариства на 5 березня 1939 року, куди були запрошенні всі мисливці Снятинського повіту [11, с. 14].

17 вересня 1939 р. Червона армія перетнула радянсько-польський кордон, увійшла на терени Галичини. У зв'язку з цим Снятинська філія Малопольського мисливського товариства припиняє свою роботу.

Крім товариства мисливців у Снятинському повіті були й члени «Краківського крайового рибацько-

го товариства». Зокрема, у 1897 р. до Краєвого рибальського товариства було обрано землевласника з Вовчківців Богдана Задуровича [24, с. 2].

Слід відмітити, що д-р Міхал Мойса-Росохацький крім організаторської роботи у товаристві захоплювався мисливськими подорожами до інших країн, після чого публікував власні спогади у статтях мисливської періодичної преси. Зокрема, у статті «Декілька слів про глухарів» він описував подорож до Відня та полювання у Штирії на глухарів [3, с. 150—151].

На відміну від Галицького мисливського товариства, яке займалось виключно громадською роботою, у Снятині було організоване Снятинське мисливське товариство (1870), статут якого було ухвалено 3 січня 1870 р. на загальних зборах товариства та затверджено рескриптом Галицького намісництва 9 квітня 1870 р. L. 4575/70. Керівником обрано доктора Кароля Вернера, секретарем — А. Хлавати. У керівництві товариства були Генрик Бек, Юстин Тріхтель, Оділло Данькевич.

Статут мисливського товариства у Снятині визначав:

- назву — «Мисливське товариство у Снятині»;
- офіс товариства розмістився у Королівському вільному місті Снятині;
- метою товариства було підвищення ролі мисливства, чисельності мисливських видів тварин, підтримка влади у галузі мисливства, знищення хижаків, подолання браконьєрства. Товариство зобов'язувалося на орендованих угіддях утримувати мисливську охорону;
- товариство складається з дійсних та почесних членів. Чисельність членів товариства не повинна бути меншою 5 та не більшою 20 членів. На одного члена товариства мало припадати не менше 115 га мисливських угідь, на яких товариство вело мисливське господарство;
- членом товариства міг стати кожен мешканець Снятина, який користувався повагою у громади міста, вмів користуватись зброєю, знайомий теоретично і практично з правилами ведення мисливського господарства і добре знає мисливський закон. Почесним членом товариства міг стати кожен довголітній член товариства, який мав особливі заслуги перед товариством. Питання прийому у члени товариства вирішувало керівництво. На члена товариства покладался обов'язок сплати вступного та щорічного внеску, точно виконувати вимоги статуту, правил

поведінки та рішення загальних зборів товариства. Члени товариства мали право участі у зборах товариства, право голосувати та бути обраним до керівництва товариства, брати участь у колективних полюваннях, а індивідуально полювати лише за згодою керівництва товариства, право власності на дичину, добуту особисто. Членом товариства переставала бути особа, яка добровільно написала заяву, або яку керівництво товариства виключило. Підставою для виключення є прострочена на шість місяців сплата членських внесків або на 30 днів прострочена сплата накладеного керівництвом товариства штрафу. Рішення керівництва товариства можна було оскаржити на загальних зборах. Виключений з товариства не мав права на повернення йому членських внесків чи будь-якого майна.

Керівництво товариства здійснюється на загальних зборах. Загальні збори були двох видів: звичайні та надзвичайні. Звичайні збори повинні були відбуватись щороку у лютому місяці, а надзвичайні — при наполяганні однієї третьої членів товариства. Після отримання відповідної кількості заяв керівник товариства повинен був на протязі 14 днів скликати членів на збори. До компетенції загальних зборів товариства належало: дати оцінку діяльності керівництва товариства та ревізійної комісії за попередній рік, вибір керівництва товариства та членів ревізійної комісії товариства, ухвалення бюджету товариства (доходи та видатки), розгляд апеляційних заяв, внесення змін до статуту, призначення почесних членів, закриття товариства. Збори товариства були правочинними, якщо на них була присутня лише половина членів товариства, а рішення приймалося шляхом голосування простої більшості від присутніх на зборах. У випадку, якщо збори товариства не відбулись з причини відсутності необхідної чисельності членів товариства, вони повинні були повторно відбутись через вісім днів, при чому повторні збори вважали правочинними незалежно від кількості присутніх на них членів товариства. Голосування на зборах відбувалось бюлетнями або підняттям рук. Керівництво товариства складалось з керівника, заступника секретаря, ловчого. До його компетенції входило вирішення поточних справ, а головним чином — керування затвердженим бюджетом, прийняття та виключення членів товариства, прийняття на роботу працівників, встановлення суми членських внесків,

розгляд скарг та пропозицій членів товариства, комунікація з органами державної влади, контрагентами, інформування членів товариства — де і коли буде проводитись полювання, встановлення виду та чисельності дичини, яку планується добути, скликання зборів, контроль за точним виконанням статуту товариства та правил поведінки, ведення протоколів засідань товариства. Кількість засідань керівництва товариства не регламентується, а визначається керівником товариства. Слід відмітити, що керівництво товариства носило колегіальний характер, оскільки рішення приймалось виключно шляхом голосування. Всі конфлікти між членами товариства вирішував товариський суд. У випадку закриття товариства всі матеріальні та фінансові засоби повинні бути передані народній школі у Снятині.

Адміністративний рік починався з 1 лютого, а членські внески необхідно було сплатити до 14 лютого. При сплаті внесків секретар товариства і керівник товариства видавали дозвіл на право полювання у мисливських угіддях товариства.

Відповідно до п. 3 Статуту існували певні відрахування наприклад: стріляні (тобто, кошти, які йшли на премії мисливським охоронцям):

- за перший промах — 10 грош, другий — 20 грош;
- за добування кабана, козулі — 5 злотих;
- за добування лисиці, борсука — 1 злотий;
- за добування зайця, куріпки, слукви — 10 грош.

Встановлювались також штрафи (п. 4):

- за добування в охоронний термін самця козулі — 10 злотих, самиці козулі — 20 злотих, зайця та пернатих — 5 злотих;
- за полювання з особою, яка не була членом товариства, штраф — 5 злотих;
- за самостійне одноосібне полювання у мисливських угіддях, які призначені для колективних полювань, за перший раз — 10 злотих, другий раз — 20 злотих, за третій раз — виключення з товариства. Такі ж покарання були за полювання в неділю та великі свята;
- по п'ять злотих штрафу призначали для порушників техніки безпеки при поводженні з зброєю (залишення патрона в рушниці після покидання номеру); за факт необережного поводження із зброєю; за ношення зброї із зведеними курками.

Кожен член товариства мав право запросити на полювання гостя з поза меж міста Снятина, але керівник товариства повинен виписати відповідний дозвіл для гостя (п. 6). Член товариства, який хотів самостійно полювати на території, призначеній для індивідуального полювання, повинен був повідомити керівника товариства про свій намір. При індивідуальному полюванні дозволялось добути не більше двох зайців і брати для участі у полюванні не більше однієї собаки (п. 7). Для організації колективного полювання потрібна була згода 1/3 членів товариства, якщо це не були наперед заплановані товариством полювання. У цьому випадку товариство письмово повідомляло мисливців, які мають бажання брати участь у полюванні, про час та місце та їх збору (п. 8). У мисливських угіддях, де планувалось проведення колективного полювання, щоб не відлякувати дичину, за тиждень забороняли індивідуальні полювання (п. 9).

Кожен член товариства мав досконало знати межі мисливських ревірів, які орендує товариство. Він був зобов'язаний перевіряти дозвіл на полювання та носіння зброї в осіб зі зброєю, яких зустріне у мисливських угіддях. У випадку відсутності відповідних дозволів він має право відібрати зброю та добути дичину та про цей випадок протягом трьох днів повідомити керівництво товариства. Після Першої світової війни товариства орендувало такі мисливські угіддя: Устя, Августово, Орелець, Будилів, Снятин-Запруття, Тулава, Микулинці.

На перших повоєнних зборах товариства 20 вересня 1921 р. було прийнято рішення дотримуватись статуту, прийнятого у 1870 році. Керівником товариства було обрано Петра Матуша, а секретарем — Владислава Баєра. До керівництва товариства входили Йозеф Кузняр, Антоній Сквіжинський, Йозеф Улановіч. Було прийнято колегіальне рішення про заборону індивідуального полювання на території гміни Снятин від 1 жовтня до 31 січня. Контроль за виконанням вимог законодавства та статуту товариства покладался на керівника товариства, його заступника, мисливську охорону.

Була вимога, що під час полювання мисливський охоронець повинен підійти до мисливця, а мисливці-члени товариства мали при зустрічі з ним поставити підпис у спеціальній книзі, яку мисливський охоро-

нець носив із собою. Для заохочення роботи мисливських охоронців кожен мисливець при зустрічі повинен був заплатити 50 грош. Відомо, що ця вимога не була врахована у Мисливському законі, який почав діяти у Галичині 1910 року. Відповідно до затверджених правил Снятинського мисливського товариства про заборону полювання у святкові дні, крім покарання, визначеного законодавством, за невиконання цієї вимоги передбачалось внутрішнє покарання: за перше порушення накладався штраф у розмірі 10 злотих, за друге — 20 злотих, за третє — виключали з товариства [31].

Слід окремо зупинитись на діяльності багатолітнього керівника філії Галицького, а в подальшому Малопольського мисливського товариства, повітового ловчого, доктора Міхала Мойси-Росохацького. Як свідчить тогочасна мисливська преса, він був не лише вправним мисливцем, трофеї якого брали участь у мисливських виставках, але й залишив багату мемуарну спадщину про полювання у Штирії. Він брав участь у реформуванні мисливської галузі не лише як громадський функціонер, але й також як публіцист-дописувач у мисливській пресі.

У 1932 р. він брав участь у полюванні на оленя у Сколе за участю міністра, де здобув роги (гарну вісімнадцятку) [41, с. 257]. Але його найулюбленишим видом полювання було полювання на глухарів. Для отримання найкорисніших умов він подавав оголошення у спеціалізовану мисливську періодику [5, с. 231]. Слід відмітити, що на полювання він брав з собою й жінку [7, с. 178—179].

Токі 1938. Poszukuję pewnego odstrzału kilku głuszców. Łatwe warunki terenowe, komunikacyjne, pożądane Kresy Wschodnie. Cena od głuszca wedle umowy. Dokładne zgłoszenia, Michał Moysa Rosochacki, Rudniki, Zabłotów.

У період з 1925 по 1936 рік щороку Міхал Мойса-Росохацький відбував на полювання до Штирії. Свої мисливські пригоди він описував у статтях, які публікував у часописі «Ловець», що видавався Галицьким мисливським товариством у Львові. Зокрема, вийшли його статті «Токовище 1925 р.» (нарис з моїх мисливських споминів) [33, с. 103],

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI
TOKI 1925
(Obrazki z mojej teczki myśliwskiej)

друга частина «Токовище 1926 року» (спогади з мого мисливського щоденника) [37, с. 135],

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI
TOKI W ROKU 1926
(szkic z mego dziennika myśliwskiego)

«Декілька слів про глухарів» (1927 р.),

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI.
Coś niecoś o głuszcach.

у 1929 році вийшла стаття «Спомин про Штирію»

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI
Obrazki styryjskie
Obrazek pierwszy.

та «Нариси з Штирії» [19, с. 173].

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI
Toki styryjskie
Motto:
„Urhahnpeiz ist mir
des Weidwerks Krone”
Arthur Schubert

У 1931 р. вийшла праця «Токовище у Штирії» [36, с. 169].

148 „ Ł O W
Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI
Toki styryjskie w roku 1932
Motto: „Kto nie doświadczał lub nie doznawał czaru, jaki jest w tych wrażeń, kto nie widział obrazów, jakie dają toki, i komu nie bije serce na ich wspomnienie, ten nie zaznał najwyższych, najwytorniejszych obrazów, jakie myśliwemu dać może knieja”.
Stanisław Zaborowski — „W sereu knieja”.

Пізніше у «Ловці» опубліковані його статті «Токовище у Штирії у 1932 році» [32, с. 148],

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI
Znów w Styryji na tokach!

«Знову на токовищі у Штирії» (1933 р.) [42, с. 131],

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Na tokach w Styryji w r. 1934

«На токовищі у Штирії у 1934 році» [17, с. 93],

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Toki głuszców styryjskich w roku 1935

«Токовище глухарів у Штирії у 1935 році» [34, с. 75],

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Toki głuszców w Styryji

«Токовище глухарів у Штирії» (1936 р.) [35, с. 121].

Слід відмітити, що у своїх статтях він описує не лише власні емоційні переживання під час полювання на глухарів, але й також вони мають етнографічну, культурну цінність, так як описано й звичаї країн, де побував Росохацький, мисливське законодавство, розведення дичини.

Власні думки щодо реформування мисливської галузі він окремо сформував у статтях «Польське мисливство перед реформуванням» [15, с. 233],

Dr. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Łowiectwo Polskie przed przełomem

«Хіба?» [4, с. 22].

DR. MICHAŁ MOYSA ROSOCHACKI

Czyżby?

У статтях «Полювання у Городенці» [20, с. 63]

Polowanie w Horodeńskim

Noc zimna, mroźna. Księżyc i gwiazdy świecą, tak iż

та «Дві нагінки у державному лісництві Шешори» [6, с. 123—124] описано враження про природу, по-

лювання та організацію мисливського господарства у Косівському та Городенківському повітах. Також Росохацький був одним з 98 осіб, які заснували Перший мисливський інститут у Станиславові [26, с. 448—451].

Про те, що Росохацький був вправним мисливцем, свідчить його участь у мисливських виставках. Зокрема, на ювілейній мисливській виставці у Львові 5—30 вересня 1936 р., присвяченій 60-річчю заснування Галицького мисливського товариства, він представив багату колекцію рогів козулі, добутих у його господарстві [16, с. 170—174; 10, с. 231]. Самовіданну працю Росохацького було відзначено на центральному рівні у Варшаві на зборах Центральної спілки мисливських товариств, які відбулись 8 лютого 1933 року, за його старання у реформуванні мисливського господарства, зокрема, за друк та розповсюдження рекламних листівок [39, с. 68—69]. Також цього ж року за поданням Малопольського мисливського товариства у Варшаві його було нагороджено золотою медаллю за заслуги у галузі мисливства [40, с. 22].

Z Polskiego Związku Stow. Łowieckich

Na wniosek Małopolskiego Towarzystwa Łowieckiego, nadal Zarząd Polskiego Związku Stowarzyszeń Łowieckich w dniu 2 grudnia 1935:

1. Złoty Medal Zasługi Łowieckiej.

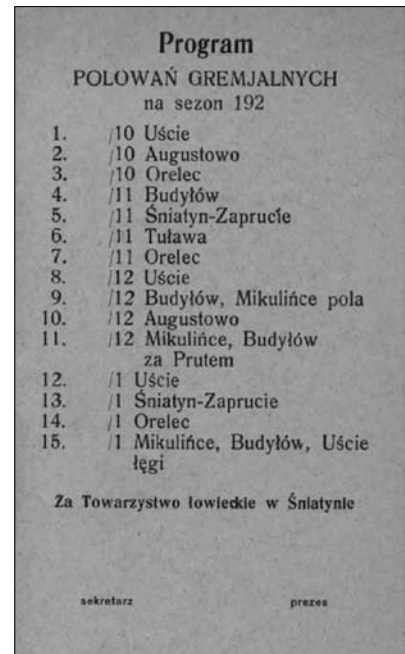
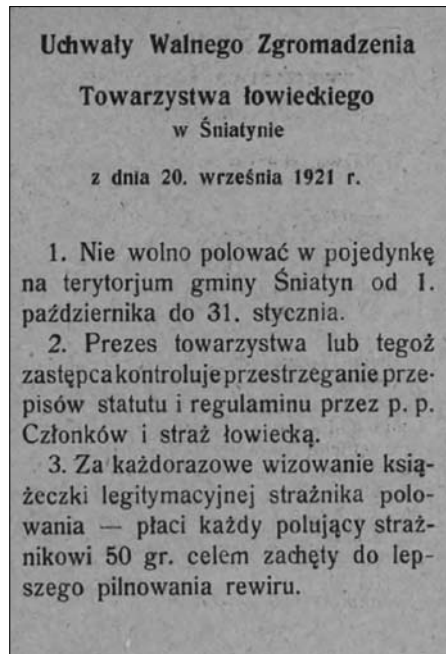
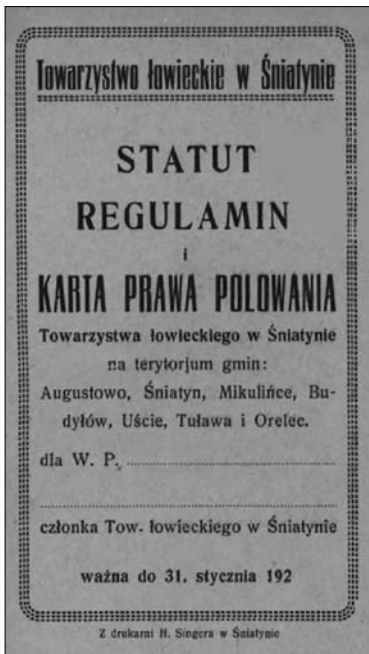
- 1) Cyryłowi Czarkowskiemu-Golejewskiemu,
- 2) Dr. Michałowi bar. Moysa-Rosochackiemu,

Повідомлення про нагородження барона М. Мойса-Росохацького Золотою медаллю за заслуги у мисливстві.

Слід відмітити, що крім художніх описів полювань у повіті залишилися й картини, які передавали гарні емоції під час полювань. Зокрема, художник Дачинський намалював картину «З полювань на Покутті» [18, с. 3].

Підсумовуючи викладене, слід відзначити позитивну роль на ведення мисливства у Снятинському повіті Галицького мисливського товариства, Малопольського мисливського товариства і їх — Снятинського осередку.

1. Проців О.Р. Діяльність Товмаського осередку Галицького мисливського товариства кінця XIX — початку XX ст. // Тлумач: історія та сучасність : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції, присвяче-

Титульна сторінка статуту, правил полювання Снятинського мисливського товариства та програма полювань у Снятинському мисливському товаристві

- ної 800-річчю заснування м. Тлумач (Тлумач, 24 жовтня 2013 р.) / упоряд. А.А. Білас. — Івано-Франківськ; Тлумач : Злагода, 2014. — С. 178—181.
2. *Против О.Р.* Діяльність Галицького мисливського товариства в кінці XIX — на початку XX ст. // Проблеми вивчення й охорони тваринного світу у природних і антропогенних екосистемах. Матеріали Міжнародної наукової конференції, присвяченої 50-річчю з часу опублікування регіонального зведення «Животный мир Советской Буковины» (м. Чернівці, 13 листопада 2009 р.). — Чернівці : ДрукАрт, 2010. — С. 216—222.
3. Coś niecoś o głuszcach // *Łowiec*. — 1927. — № 8. — S. 50—151.
4. Czyżby? // *Łowiec*. — 1933. — № 2. — S. 22.
5. Drobne ogłoszenia i inseraty // *Łowiec Polski*. — 1938. — № 11. — S. 231.
6. Dwa podchody w Nadleśnictwie Państwowem Szeszory // *Łowiec*. — 1934. — № 15—16. — S. 123—124.
7. Haleniak. Stanisław Kołomyja, 6 marca 1935 // *Łowiec*. — 1934. — № 21—22. — S. 178—179.
8. Kalendarz myśliwski i rybcki na rok 1888. — Lwów: Galicyjskie towarzystwo łowieckie, 1888. — S. 100—101.
9. Kilka słów z powiatu śniatyńskiego // *Łowiec*. — 1907. — № 17. — S. 209—210.
10. Klasyfikacja eksponatów // *Łowiec Polski*. — 1938. — № 11. — S. 231.
11. Korespondencje // *Łowiec*. — 1939. — № 5—6. — S. 14.
12. Korespondencje. Sprawozdanie z powiatu śniatyńskiego // *Łowiec*. — 1909. — № 17. — S. 201.
13. Lista delegatów powiatowych // *Łowiec*. — 1897. — № 2. — S. 21.
14. Łowieckie rady powiatowe // *Łowiec*. — 1938. — № 5—6. — S. 23.
15. *Łowiectwo Polskie przed przełomem* // *Łowiec*. — 1933. — № 20. — S. 233.
16. *Mniszek A.* Jubileuszowa Wystawa Łowiecka M. T. Ł. z IV. pokazem trofeów łowieckich 5—30 września 1936, we Lwowie / Mniszek Albert // *Łowiec*. — 1936. — № 10. — S. 170—174.
17. Na tokach w Styrii w r. 1934 // *Łowiec*. — 1934. — № 11—12. — S. 93.
18. Notatki literacko-artystyczne // *Gazeta lwowska*. — 1898. — № 45. — S. 3.
19. Obrazki styryjskie // *Łowiec*. — 1929. — № 11. — S. 173.
20. Polowanie w Horodeńskim // *Łowiec*. — 1929. — № 4. — S. 63.
21. Poradnik kalendarz myśliwski na 1930 rok / pod red. Ejsmonda J. — Rok III. — Warszawa : Skład główny, 1930. — S. 203.
22. Protokół posiedzenia Wydziału Wykonawczego z dnia 27 czerwca 1934 r. // *Łowiec*. — 1934. — № 21—22. — S. 178—179.
23. Protokół posiedzenia Wydziału Wykonawczego w dniu 15 marca 1929 roku // *Łowiec Polski*. — 1929. — № 15. — S. 258—261.
24. Ruch członków // *Okólnik*. — 1897. — № 7. — S. 2.
25. Spis członków i delegatów Galicyjskiego towarzystwa łowieckiego wedle powiatów. — Lwów : Polonia, 1914. — S. 55.
26. Sprawozdanie z działalności instytutu łowiectwa za czas od dnia 1.V.1928 r. do dnia 1.V.1930 r. // *Łowiec Polski*. — 1930. — № 22. — S. 448—451.
27. Sprawozdanie z posiedzenia Wydziału w dniu 3. września 1925 // *Łowiec*. — 1925. — № 10. — S. 158.
28. Sprawozdanie z posiedzenia Wydziału z dnia 10. września 1923 // *Łowiec*. — 1923. — № 10. — S. 159.

29. Sprawy Towarzystwa Sprawozdanie z posiedzenia Wydziału M. T. L. w dniu 13 lutego 1937 r. // *Łowiec*. — 1937. — № 3. — S. 51—53.
30. Sprawy Towarzystwa Sprawozdanie z posiedzenia Wydziału w dniu października 1925 // *Łowiec*. — 1925. — № 10. — S. 158.
31. Statut regulamin i karta prawa polowania towarzystwa łowieckiego w Śniatynie. — Śniatyn, 1921. — 17 s. (20)
32. Teki styryjskie w roku 1932 // *Łowiec*. — 1932. — № 11. — S. 148.
33. Toki 1925 (Obrazki z mojej teczki myśliwskiej) // *Łowiec*. — 1925. — № 7. — S. 103.
34. Toki głuszców styryjskich w roku 1935 // *Łowiec*. — 1935. — № 7. — S. 75.
35. Toki głuszców w Styrii // *Łowiec*. — 1936. — № 7. — S. 121.
36. Toki styryjskie // *Łowiec*. — 1931. — № 11. — S. 169.
37. Toki w roku 1926 (szkic z mego dziennika myśliwskiego) // *Łowiec*. — 1926. — № 9. — S. 135.
38. Z Centralnego Związku Polskich Stow. Łowieckich // *Łowiec Polski*. — 1927. — № 4. — S. 60.
39. Z Polskiego związku ku stowarzyszeń łowieckich protokół posiedzenia wydziału wykonawczego z dnia 8 lutego 1933 r. // *Łowiec Polski*. — 1933. — № 6. — S. 68—69.
40. Z Polskiego Związku Stow. Łowieckich // *Łowiec*. — 1933. — № 2. — S. 22.
41. Ze Skolego // *Łowiec*. — 1932. — № 20. — S. 257.
42. Zpów w Styrii na tokach! // *Łowiec*. — 1933. — № 11. — S. 131.

Oleh Protsiv

PUBLIC HUNTING ORGANIZATIONS ACTIVITY IN SNIATYN DISTRICT

It is considered activity of public hunting organizations in Sniatyn district in the end of the 19th and the beginning of the 20th century. It is investigated their influence on the organization of hunting economy on the territory of Sniatyn district. It is described the statute of the Sniatyn Hunting Society and its activities in the organization of hunting in the county. The role of the Krakow Regional Fishery Society on the development of the fishing industry of Sniatyn is highlighted.

Keywords: Sniatyn, Galicia, hunting, legislation, fishing.

Олег Проців

ДЕЯТЕЛЬНОСТЬ ГРАЖДАНСКИХ ОХОТНИЧЬИХ ОРГАНИЗАЦИЙ В СНЯТЫНСКОМ УЕЗДЕ

Рассмотрена деятельность гражданских охотничьих организаций в Снятынском уезде конца XIX — начала XX века. Исследовано их влияние на организацию охотничьего хозяйства на территории Снятынского уезда. Описано статут Снятынского и его деятельность при организации охотничьего хозяйства на территории уезда. Освещено влияние Краковского земского рыбацкого товарищества на развитие рыбацкого хозяйства Снятынщины.

Ключевые слова: Снятын, Галичина, охота, законодательство, рыбацтво.